

Sygn. akt I C 818/11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Różalska - Danilczuk

Protokolant: Joanna Bobińska

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2014 roku w Warszawie

sprawy z powództwa J. F., H. C.-F., M. F., R. F., A. F., E. C.

przeciwko Miastu S. W.

o zapłatę

1. Uchyła wyrok zaoczny z dnia 15 września 2011 roku;
2. Zasądza od pozwanego m.st. W. na rzecz powódki H. C.-F. kwotę 9.073,84 zł (dziewięć tysięcy siedemdziesiąt trzy złote osiemdziesiąt cztery grosze) wraz z odsetkami od dnia 19 maja 2011 r. do dnia zapłaty;
3. Zasądza od pozwanego m.st. W. na rzecz powoda J. F. kwotę 533, 43 zł (pięćset trzydzieści trzy złote czterdzieści trzy grosze) wraz z odsetkami od dnia 19 maja 2011 r. do dnia zapłaty;
4. Zasądza od pozwanego m.st. W. na rzecz powoda M. F. kwotę 4466, 90 zł (cztery tysiące czterysta sześćdziesiąt sześć złotych dziewięćdziesiąt groszy) wraz z odsetkami od dnia 19 maja 2011 r. do dnia zapłaty;
5. Zasądza od pozwanego m.st. W. na rzecz powoda R. F. kwotę 4466, 90 zł (cztery tysiące czterysta sześćdziesiąt sześć złotych dziewięćdziesiąt groszy) wraz z odsetkami od dnia 19 maja 2011 r. do dnia zapłaty;
6. Zasądza od pozwanego m.st. W. na rzecz powoda A. F. kwotę 4466, 90 zł (cztery tysiące czterysta sześćdziesiąt sześć złotych dziewięćdziesiąt groszy) wraz z odsetkami od dnia 19 maja 2011 r. do dnia zapłaty;
7. Zasądza od pozwanego m.st. W. na rzecz E. C. kwotę 12387, 20 zł (dwanaście tysięcy trzysta osiemdziesiąt siedem złotych dwadzieścia groszy) wraz z odsetkami od dnia 19 maja 2011 r. do dnia zapłaty;
8. Umarza powództwo w pozostałym zakresie;
9. Zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej w stosunku do wielkości udziałów powodów we współwłasności lokalu (...) położonego w W. przy ul. (...), kwotę 7022, 27 zł (słownie: siedem tysięcy dwadzieścia dwa złote dwadzieścia siedem groszy) tytułem kosztów procesu;
10. Nakazać pobrać od pozwanego m.st. W. na rzecz Skarbu Państwa (kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieście w Warszawie) kwotę 767, 28 zł (siedemset sześćdziesiąt siedem złotych dwadzieścia osiem groszy) tytułem zwrotu wydatków poniesionych w sprawie.

Sygn. akt **IC 818/11**

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 19 maja 2011 r. stron powodowa tj. J. F., H. C.-F., M. F., A. F., R. F., E. C. wniosła o zasądzenie od pozwanego m.st. W. kwoty 38.500,00 zł wysokości udziałów strony powodowej we współwłasności ww. lokalu wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Nadto strona pozwana wniosła o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia aktualnej wysokości czynszu za lokal nr (...) przy ul. (...) w W., zajmowany aktualnie przez rodzinę Z..

W uzasadnieniu strona powodowa wyjaśniła, że jest współwłaścicielem lokalu mieszkalnego (...) położonego przy ul. (...) w W., zajmowany przez M. Z. (1), D. Z. (1), D. Z. (2), M. Z. (2) oraz F. Z. bez podstawy prawnej. Na mocy wyroku SR dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie orzeczono eksmisję ww. osób oraz ustalono prawo pozwanych do lokalu zamiennego. Z tych względów Sąd nakazał także wstrzymanie wykonania eksmisji do czasu złożenia przez miasto oferty zawarcia umowy najmu lokalu zamiennego. Miasto s. W. nie wywiązało się ze swojego obowiązku. Strona powodowa wskazała, że odszkodowanie, do zapłaty, którego zobowiązane jest miasto stołeczne W. stanowi równowartość czynszu najmu jaki otrzymałaby, gdyby wynajęła lokal po stawce wolnorynkowej.

Dowód: pozw wraz z załącznikami-k.1-24.

Wyrokiem zaocznym z dnia 15 września 2011 r. Sady Rejonowej dla Warszawy-Śródmieście I Wydział Cywilny w Warszawie uwzględnił w żądanie pozwu w całości.

Dowód: wyrok zaoczny z dnia 15 września 2011 r. –k.36.

W sprzeciwie od wyroku zaocznego złożonym w dniu 3 października 2011 r. pozwany wniosł o oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie na od strony powodowej na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż roszczenie strony powodowej jest nieuzasadnione. Wg pozwanego strona powodowa ograniczyła się jedynie wskazania istnienia obowiązku dostarczenia lokalu Państwu Z. podkreślając bez wskazania zaistnienia przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej.

Dowód: sprzeciw od wyroku zaocznego-k.42-46.

Na rozprawie w dniu 22 grudnia 2011 r. Sad Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia I Wydział Cywilny w W. postanowił dopuścić dowód z opinii biegłego na okoliczność ustalenia stawek czynszu rynkowego za lokal nr (...) położony w W. przy ul. (...) w okresie od czerwca 2010 r. do maja 2011 r.

Pismem procesowym złożonym w dniu 12 maja 2012 r. strona powodowa w związku z wydaną opinią załączyła operat szacunkowy wnosząc jednocześnie o zobowiązanie biegłego do złożenia opinii uzupełniającej.

Dowód: pismo procesowe strony powodowej z dnia 11 maja 2012 r.- k. 86-101.

Na rozprawie w dniu 26 czerwca 2012 r. na wniosek strony powodowej Sad Rejonowy dla Warszawy-Śródmieście w Warszawie postanowił dopuścić dowód z opinii innego biegłego ds. wyceny nieruchomości. W uzasadnieniu swojego wniosku peł. strony powodowej wskazał, iż opinia biegłego W. H. jest zaniżona

Pismem procesowym złożonym w dniu 10 stycznia 2013 r. strona powodowa rozszerzyła powództwo o okres do końca 2011 roku i jednocześnie wniosła o zasądzenie od pozwanego kwoty 40.450,82 zł w stosunku do wielkości udziałów strony powodowej we współwłasności lokalu zajmowanego przez rodzinę Z., a także odsetek ustawowych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, iż przyczyną roszczenia wniesionego powództwa była treść opinii biegłego J. J. (1), która określiła miesięczne stawki czynszu rynkowego, który w 2010 r. oraz w 2011 r. mogliby uzyskiwać, w sytuacji, gdy mogliby dysponować przedmiotowym lokalem.

Dowód: pismo procesowe z dnia 8 stycznia 2013 r.-k.173-178.

Na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego sądowego J. J. (1) na okoliczność ustalenia stawki rynkowej czynszu najmu za lokal (...), przy ul. (...) w W. w okresie od maja 2011 r. do grudnia 2011 r.

Pismem procesowym złożonym w dniu 12 lipca 2013 r. strona powodowa wniósł o wezwanie biegłego na termin rozprawy celem sprecyzowania podstawy, dla której biegły ograniczył należne powodom odszkodowanie do kwoty czynszu pomniejszonego o część opłat związanych z korzystaniem z lokalu, jednocześnie pomijając resztę opłat.

Dowód: pismo procesowe z dnia 10 lipca 2013 r.-k.217-219.

Pismem procesowym złożonym w dniu 30 października 2013 r. strona powodowa ograniczyła powództwo za cały okres objęty roszczeniem j. od dnia 3 czerwca 2010 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. do kwoty wskazanej w opinii, tj. do łącznej kwoty 35.395,17 zł w stosunku do udziałów strony powodowej we współwłasności lokal (...), przy ul. (...) w W.. W pozostałym zakresie strona powodowa cofnęła powództwo.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, iż wysokość dochodzonego roszczenia oparta jest na opinii biegłego sądowego J. J. (1), który określił miesięczne stawki czynszu rynkowego, który powodowie mogliby osiągnąć przez cały okres zajmowania lokalu przez Państwa Z. po dniu uprawomocnienia się orzeczenia w przedmiocie przyznania im lokalu socjalnego.

Dowód: pismo procesowe z dnia 28 października 2013 r.- k.241-243.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Strona powodowa jest współwłaścicielem lokalu mieszkalnego nr (...) położonej w W. przy ul. (...), dla którego Sąd Rejonowy dla Warszawy- Mokotowa w Warszawie, X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi Księgę Wieczystą nr (...).

Dowód: odpis księgi wieczystej nr (...)-k.9-16, wyciąg z aktu notarialnego z dnia 8 kwietnia 2009 r. – umowy sprzedaży i umowy darowizny-k.17-22.

Wyrokiem w sprawie o sygn. akt IC 747/09 Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia I Wydział Cywilny w Warszawie nakazał M. Z. (1), D. Z. (1) oraz F. Z. opróżnić i opuścić lokal mieszkalny położony przy ul. (...) wraz z osobami prawa ich reprezentujące i wszystkimi rzeczami i wdać go stronie powodowej. W treści wyroku Sąd orzekł również o uprawnieniu M. Z. (1), D. Z. (1), D. Z. (2), M. Z. (2) oraz F. Z. do otrzymania lokalu socjalnego. Sad wstrzymał wykonanie eksmisji do czasu złożenia przez Miasto S. W. Państwu Z. oferty najmu lokalu socjalnego.

Dowód: okoliczność bezsporna

Pismem z dnia 21 kwietnia 2011 r. strona powodowa wezwała Miasto S. W. do zapłaty kwoty 32. 175,50 z tytułu odszkodowania za niewywiązanie się Miasta S. W. z obowiązku przydzielenia rodzinie Z. lokalu socjalnego.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 21 kwietnia 2011 r.-k.23

W pisemnej opinii biegły sądowy z zakresu kalkulacji cen, podatków i czynszów lokalowych W. H. stwierdził, iż powód wynajmując lokal na wolnym rynku w okresie od czerwca 2010 r. do maja 2011 r. otrzymałby w sumie kwotę 19.917,81 zł.

Dowód: (dowód: opinia – k. 56 – 72)

W kolejnej pisemnej opinii biegły sądowy z zakresu czynszów lokalowych J. J. (1) stwierdził, iż strona powodowa wynajmując lokal na wolnym rynku w okresie od 3 czerwca 2010 r. do 3 maja 2011 r. otrzymałby w sumie kwotę 20.122,85 zł.

Dowód: opinia-k.137-153.

W opinii uzupełniającej z dnia 21 czerwca 2012 r., która następnie w związku z błędem arytmetycznym została sprecyzowana pismem z dnia 25 września 2013 r. biegły sądowy J. J. (1) stwierdził, iż wysokość odszkodowania na rzecz strony powodowej winna wynieść 15.029,01 zł

Dowód: opinia uzupełniająca z dnia 21 czerwca 2012 r.-k.202-209, pismo z dnia 25 września 2013 r.-k.235-237.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wszechstronnej analizy dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy a wyżej wskazanych i opisanych oraz w oparciu o opinie biegłych sądowych tj. W. H. i J. J. (1).

Opinie biegłych została sporządzona w sposób fachowy, rzetelny, kompletny przez osobę posiadającą odpowiednie do tego kompetencje i uprawnienia. Strony powodowa kwestionowała w toku procesu jedynie ustalenia poczynione przez biegłego W. H. argumentując, iż opinia biegłego jest zaniżona i nie odzwierciedla wartości rynkowej. Odnośnie opinii biegłego sądowego J. J. (2) Sąd nie znalazł powodów, dla których należałoby podważyć ustalenia w niej wskazane. Biegły sądowy w sposób wyczerpujący i przekonujący opisał przeprowadzone badania oraz swoje stanowisko, dlatego też Sąd podzielił wnioski płynące z opinii J. J. (1).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo, po jego ograniczeniu, zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 344 § 1 k.p.c. w związku z art. 345 k.p.c. pozwany, przeciwko któremu zapadł wyrok zaoczny, może złożyć sprzeciw w ciągu dwóch tygodni od doręczenia mu wyroku. Jeżeli sprzeciw został złożony prawidłowo, przewodniczący wyznacza termin rozprawy i zarządza doręczenie sprzeciwu powodowi.

W niniejszej sprawie sprzeciw od wyroku zaocznego został wniesiony przez pozwanego m.st. W.. Stosowanie do dyspozycji art. 347 k.p.c. po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd wydaje wyrok, którym wyrok zaoczny w całości lub części utrzymuje w mocy albo uchyla go i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

Zgodnie z przepisem art. 18 ust. 5. ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2005 r., Nr 31, poz. 266 z późn. zm.) jeżeli gmina nie dostarczyła lokalu socjalnego osobie uprawnionej do niego z mocy wyroku, właścicielowi przysługuje roszczenie odszkodowawcze do gminy, na podstawie art. 417 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.).

Przyznanie w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego musi się łączyć z wstrzymaniem wykonania opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez gminę oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego (art. 14 ust. 6 u.o.p.l.). Mimo wstrzymania wykonania opróżnienia lokalu, osoba uprawniona do lokalu socjalnego obowiązana jest uiszczać właścicielowi do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc odszkodowanie za zajmowanie lokalu bez tytułu prawnego (art. 18 ust. 1 u.o.p.l.). Zgodnie z art. 18 ust. 3 u.o.p.l., w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2005 r., odszkodowanie to powinno odpowiadać wysokości czynszu, albo innych opłat za używanie lokalu, jakie uprawniony do lokalu socjalnego byłby obowiązany opłacać, gdyby stosunek prawny nie wygasł. Dopóki gmina nie dostarczy lokalu socjalnego, właściciel, otrzymujący od zajmującego nadal lokal byłego lokatora świadczenia w wysokości określonej w art. 18 ust. 3 u.o.p.l., może zatem ponieść szkodę w rozumieniu art.

361 § 2 k.c., to jest doznać uszczerbku w wysokości różnicy między majątkiem, jaki miałby, gdyby dysponował lokalem swobodnie, a majątkiem, jaki ma, nie mogąc lokalem swobodnie dysponować z powodu niemożności wykonania eksmisji na skutek niedostarczenia lokalu socjalnego. Jego szkoda będzie oczywiście jeszcze większa, gdy były lokator, uprawniony do lokalu socjalnego, nie wywiązuje się - co w praktyce jest regułą - z obowiązku, o którym mowa w art. 18 ust. 1 i 3 u.o.p.l. (por. uzasadnienie do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008 roku, sygn. akt V CSK 31/08, LexPolonica nr 1962872).

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2012 roku, sygn. akt III CZP 12/12 odszkodowanie przysługujące właścicielowi lokalu na podstawie art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266 ze zm.) może obejmować opłaty związane z korzystaniem z lokalu (LexPolonica nr 3874032).

W polskim systemie prawa cywilnego obowiązek odszkodowawczy powstaje wtedy, gdy istnieje szkoda spowodowana przez jakiś fakt (działanie ludzkie lub inne zdarzenie), w tym zaniechanie - zawinione lub bezprawne, w wykonaniu obowiązane - oraz gdy między szkodą a tym faktem istnieje normalny związek przyczynowy (art. 361 k.c.).

Ustalony przez Sąd stan faktyczny w zasadzie nie był kwestionowany przez strony. Pozwany zarzucił jedynie, iż strona powodowa nie wykazała swojego roszczenia, a konkretnie zaistnienia przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej. W ocenie Sądu jest jednak inaczej. Powództwo, bowiem zostało w pełni udowodnione.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 417 § 1 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca te władzę z mocy prawa. Przesłankami odpowiedzialności - w niniejszej sprawie jednostki samorządu terytorialnego są: niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie (bezprawność), które musi nastąpić przy wykonywaniu władzy publicznej, szkoda oraz związek przyczynowy pomiędzy działaniem lub zaniechaniem jednostki samorządu terytorialnego a szkodą.

Odpowiedzialność powyższa jest zatem oparta na zasadzie ryzyka, a nie winy.

Sprzecznosc działania lub zaniechania z prawem należy rozumieć, jako sprzecznosc z przepisami prawa, a nie z normami moralnymi czy obyczajowymi, określanymi terminem „zasad współżycia społecznego” lub „dobrych obyczajów”.

W ocenie Sądu niedostarczenie przez pozwanego M. Z. (1), D. Z. (1), D. Z. (2), M. Z. (2) oraz F. Z. lokalu socjalnego stanowi działanie niezgodne z prawem w rozumieniu art. 417 k.c. Powyższy pogląd znajduje uzasadnienie w poglądach judykatury. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 kwietnia 2005 r. uznał, iż zaniechanie podjęcia przez władzę publiczną działań zapewniających uprawnionej osobie realizację jej praw podmiotowych jest bezprawne wówczas, gdy narusza skonkretyzowany w przepisach prawa obowiązek, którego wykonanie wyłączałoby powstanie szkody (III CK 367/04, Biuletyn SN 2005/7/14). W innym orzeczeniu stwierdził, iż podstawą odszkodowawczą gminy jest sam fakt niedostarczenia lokalu socjalnego osobie uprawnionej z mocy wyroku sądowego (wyrok z 18 lutego 2004 r., V CK 253/03, niepublikowany). Tezę tę potwierdził również Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 września 2006 r. wydanego w sprawie P 14/06. Trybunał stwierdził, iż „nie powinno budzić, zatem wątpliwości stwierdzenie, że niedostarczenie przez gminę lokalu socjalnego w sytuacji, gdy uprawnienie zostało przyznane danej osobie wyrokiem sądu nakazującym opróżnienie dotychczas zajmowanego lokalu, należy uznać za działanie wypełniające znamiona hipotezy art. 77 ust. 1 Konstytucji”. Ten przepis konstytucji był zaś pierwowzorem dla przepisu art. 417 w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 września 2004 r.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie spełniona została również druga z wymienionych wyżej przesłanek odpowiedzialności pozwanego. Wykonywanie władzy publicznej dotyczy wszystkich form działalności państwa, samorządu terytorialnego i innych instytucji publicznych. Wykonywanie takich funkcji łączy się z regułą z możliwością władczego kształtowania sytuacji jednostki. Nie ulega wątpliwości, że podjęcie decyzji przez gminie (pozwanego) w przedmiocie przydzielenia lub nieuprawnionej osobie lokalu socjalnego stanowi wykonywanie władzy publicznej.

Lokale socjalne znajdują się bowiem w mieszkaniowym zasobie gminy, którego tworzenie i wykorzystywanie reguluje Ustawa o ochronie praw lokatorów (...). Z mocy tej Ustawy dysponowanie mieszkaniowym zasobem gminy należy do jej zadań.

Nie ulega wątpliwości, iż roszczenie z art. 18 ust. 5 u.o.p.l. i z art. 417 k.c. ma charakter odszkodowawczy. Potwierdził to Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 07 kwietnia 2006 r. Stwierdził jednocześnie, iż gmina zobowiązana jest do zapłaty odszkodowania tylko wtedy, gdy właściciel wykaze, że na skutek zajmowania lokalu przez osobę zajmującą lokal bez tytułu prawnego poniósł szkodę (III CZP 21/06, Wokanda 2006/5/10). Wobec tego niezbędną przesłanką odpowiedzialności gminy jest, aby właściciel wykazał, że na skutek zajmowania lokalu przez osobę tytułu prawnego poniósł szkodę, jak również wysokość tej szkody. Zdaniem Sądu powódka wykazała istnienie tej przesłanki odpowiedzialności w sposób wystarczający.

W toku postępowania dopuszczony został dowód z opinii biegłego z zakresu wyceny wartości nieruchomości i wysokości czynszu, który w sporządzonej opinii pisemnej wskazał, iż łączna wartość czynszu jaką mógłby otrzymać powód gdyby miał możliwość dysponowania swoim lokalem wyniosłaby 35.395,17 zł.

W ocenie Sądu biegły sądowy J. J. (1) dokonał analizy zgodnie z doświadczeniem zawodowym i wskazaniem wiedzy z dziedziny, którą reprezentuje, a następnie wyciągnął adekwatne i logiczne wnioski. Przedmiotowa opinia jest jasna i wyczerpująca, dlatego należy ją podzielić i uznać za pełnowartościowy materiał dowodowy. Opinie biegłego jako fachowe i rzetelne nie budzą wątpliwości Sądu co do prawidłowości poczynionych przez biegłego ustaleń.

Wobec spełnienia pozostałych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, tj. wykazania szkody, a także związku przyczynowego pomiędzy zaniechaniem pozwanego a zaistniałą szkodą, należało zasądzić od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 35.395,17 zł w stosunku do wielkości udziałów we współwłasności lokalu wraz z ustawowymi odsetkami (art. 481§ 1 i 2 k.c.) od powyższej kwoty od dnia 19 maja 2011 r. należało orzec jak w pkt. 2-7 wyroku.

Z uwagi na cofnięcie powództwa oraz zrzeczenie się roszczenia z w pozostałym zakresie niniejsze postępowania na podstawie przepisu art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i 4 k.p.c. należało orzec jak w pkt. 8 wyroku.

Należy zaznaczyć, iż podstawową zasadą dotyczącą kosztów procesu jest zasada odpowiedzialności za wynik postępowania. W niniejszej sprawie Sąd w całości uwzględnił powództwo powoda, a więc to pozwany jest stroną, która przegrała w niniejszym postępowaniu.

Stosownie do art. 98 § 1 strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W niniejszej sprawie Sąd uwzględnił powództwo w całości w związku, z czym to pozwany jest tą stroną procesu, która przegrała przedmiotową sprawę, w związku z tym obowiązana jest zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu.

W związku z tym, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.022,27,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Ponadto w oparciu o art. 113 ust. 1 w zw. z art. 96 ust. 3 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych Sąd orzekł jak w pkt. 9 i 10 wyroku.

Z.:

(...)